

Amikor Horn Gyula egy vállrándítással tért napirendre afölött a tény fölött, hogy kiderült, pufajkásként vett rész az '56-os szabadságharcban, felháborodtam és elkeseredtem. Ismertem az életútját a Kádár-rendszerben, és természetesen tudtam, hogy a demokrácia oldalára állt nem csak a határnyitásban, hanem a rendszer lebontásában játszott szerepével is. Ellentmondásos személyiség volt, mert egyfelől a "pártnak nem bűn lopni" elvet vallotta, ugyanakkor maga tisztakezű maradt, és kormánya nem élt (vissza) kétharmados többségével. Sőt: támogatta a reformokat, és ez elegendő volt ahhoz, hogy hazánk helyzete stabilizálódjon. Nagyvonalú volt politikai ellenfeleivel, és - bár nem lehet ma már Antallt megkérdézni - kölcsönösen becsülték is egymást. Talán átlépte saját árnyékát, talán szembenézett a maga és az ország múltjával. Ha így történt, akkor a nagyon kevés hasonló magyar politikusok közé tartozik. Biztos, hogy történelmi léptékben mérhető a politikai pályafutása, s remélem, hogy békét talál odaát.